

Mál nr. 23/2020**M og
V vegna ábyrgðartryggingar X****Ágreiningur um bótaskyldu vegna slyss þann 17. mars 2018.****Gögn.**

Málskot dags. 20.01.2019, ásamt fylgiskjölum.

Bréf V dags. 29.01.2020, ásamt fylgiskjölum 1-3.

Málsatvik.

Í lögregluskýrslu sem gerð var um málið kemur fram að lögregla hafi verið kölluð að skemmtistaðnum A vegna þess að M hafi hlotið áverka á höfði við að detta niður tröppur. Lýsir lögreglan aðkomu sinni á vettvangi á þann veg að M hafi legið neðan við stiga á bak við skemmtistaðinn. Hún hafi verið með meðvitund en vonkuð og sjáanlega ölvuð. Þá kemur fram að engin vitni hafi verið að atvikinu sjálfu. Upplýsingar og myndir í rannsóknarskýrslu lögreglu bera með sér að M hafi fallið við að ganga út um útgöngudyr skemmtistaðarins. Af myndum má greina að á hurðinni voru merkingar, þar sem fram kemur að um neyðarútgang sé að ræða og aðgangur sé bannaður öðrum en starfsfólki. Af myndum má einnig sjá að um leið og stigið er út um dyrnar er þrep niður á lítinn pall. Samkvæmt skýrslu lögreglu er hæð frá þröskuldi niður á tröppupallinn 20 cm og gönguhlutfall þrepa óreglulegt. Hæð þrepanna var mæld á bilinu 15-20 cm og dýpt þeirra 21-25 cm.

Í málskoti M kemur fram að hún hafi hinn 17. mars 2018 verið stödd á skemmtistaðnum A að næturlagi ásamt vinafólki sínu. Þegar hún hugðist fara á salernið kveðst hún hafa opnað dyr sem hún taldi vera salernisdyr og stigið inn, en hún hafi ekki gert sér grein fyrir að dyrnar sem hún opnaði hafi verið neyðarútgangur við hlið salernisdyranna. Lýsir M atvikum á þá leið að hún hafi misst jafnvægið sökum þess að mikill hæðarmunur sé milli svæða innan- og utandyra og hafi hún því fallið fram fyrir sig og niður steypar tröppur fyrir utan skemmtistaðinn.

M telur að X, eigandi skemmtistaðarins, beri skaðabótaábyrgð vegna afleiðinga slyssins, þar sem tjónið verði rakið til þess að húsnæði X hafi verið vanbúið. Vísar M m.a. til þess að pallurinn og tröppurnar sem M steig út á uppfylli ekki skilyrði núgildandi reglugerðar. Þá hafi lýsingu verið ábótavant og útgönguleiðir ekki greiðfærar líkt og gert er ráð fyrir að þær séu skv. lögum og reglum um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum. Enn fremur vísar M til þess að rík aðgæsluskylda hvíli á X og að beita skuli ströngu sakarmati sökum þess að um sé að ræða rekstur skemmtistaðar sem laðar til sín viðskiptavini.

Af hálfu V er því mótmælt að lýsingu hafi verið ábótavant og vísar V m.a. til þess að af myndum megi sjá fljóðljós utandyra auk þess sem götulýsing nái inn á lóðina. Þá mótmælir V því að neyðarútgangur hafi verið illa merktur og að sjá megi af myndum að allar þrjár hurðarnar, þ.e. neyðarútgangur og tvær hurðir að salernum staðarins hafi verið vel merktar auk þess sem útgangshurðin hafi verið annarrar tegundar. Það hafi því verið augljóst að ekki væri um að ræða salernisdyr. Enn fremur bendir V á að húsið hafi verið byggt í gildistíð eldri reglugerðar og að ekki liggja annað fyrir en að tröppurnar uppfylli þær reglur sem voru í gildi þegar þær voru reistar. Þá vísar V til þess að ný lög og reglur í þessu sambandi hafi ekki afturvirk áhrif.

Álit:

Ágreiningur í málinu snýst um hvort tjón M verði rakið til vanbúnaðar á húsnæði skemmtistaðarins A. Óumdeilt er að tröppurnar sem M féll í fullnægja ekki reglum núgildandi byggingareglugerðar nr. 112/2012. Samkvæmt dómaframkvæmd er almenna reglan sú að fasteign þurfi ekki að fullnægja gildandi kröfum byggingareglugerðar, heldur einungis þeim kröfum sem í gildi voru þegar fasteignin var byggð. Dómstólar hafa gert undantekningu frá þeirri reglu í dómum þar sem þjónusta var veitt í fasteign þegar ekki var unnt að sækja þjónustuna annars staðar. Undantekning á þeim grundvelli á ekki við í þessu máli, þar sem á staðnum er veitt almenn þjónusta. Umræddur stigi er hluti af fasteign sem byggð var í gildistíð eldri byggingareglugerðar og liggur ekki annað fyrir en að fasteignin, þ.m.t.

tröppurnar, uppfylli þær reglur sem voru í gildi þegar þær voru reistar. Af þeim sökum er ekki unnt að líta svo á að tröppurnar hafi verið vanbúnar. Þá er ekkert í gögnum málsins sem bendir til þess að lýsing á staðnum hafi verið ófullnægjandi með tilliti til þess reksturs sem fram fór í húsnæðinu. Skýrar merkingar á útgönguhurðinni þess efnis að um væri að ræða neyðarútgang og að umferð gesta um hana væri bönnuð. Verður því ekki fallist á það með M að merkingar á hurðinni hafi verið ófullnægjandi. Með hliðsjón af framangreindu er ekki unnt að líta svo á að slysið verði rakið til sagnæmrar háttsemi X eða annarra aðstæðna sem hann ber ábyrgð á, heldur verði tjónið að öllum líkindum rakið til óhappatilviks og/eða eigin aðgæsluleysis M.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á skaðabótum úr ábyrgðartryggingu X hjá V.

Reykjavík 25. febrúar 2020

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Guðmundur Stefán Martinsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.